

TEBENNE BÍZTUNK

PÁPAI REFORMÁTUS ÉRTESÍTŐ

Tartalomjegyzék

Mezei László: Napló Dr. Németh Tamás teológiai tanár gondolatairól	2-3
Szalókné Kövy Lilla: Diakóniai szolgálatunk	4
Szalayné Gubricza Emese: Korban és lélekben gazdagok	4
Köntös László: Beiktatási igehirdetés	5-6
Szakács Gergely: Beiktatási igehirdetés	7-8
Mayerné Pátkai Tünde: Interjú Szakács Gergely lelképásterrel	9-10
Szakács Veronika: Alpha Kurzusra jártunk	11
Király Zsófia: Egy felejthetetlen hét Csurgón	12
Ifj. Márkus Mihály: Irány a gyülekezet életében	13
Hanula Csordás Dóra: Munkatársi csendesnap 2014 őszén	14
Varga Jenő: Egy teljes nap a monostorban	15
Gyermekoldal	15
Anyakönyvi hírek	16
Havi-heti gyülekezeti alkalmak	17
Hirdetések	18

Ifj. Márkus Mihály

Töltsük meg a kiüresedő ünnepet

Karácsony, újra, már ki tudja hányadszor... és ahogy öregszünk, egyre nehezebbé válik az ünnep élményét újra meg újra megélni. Gyermekkorban még ott van a meglepetés ereje, a vágy a kívánt ajándék után, a gyermeki öröm, hogy megajándékozott lehetsz. Ahogy felnő az ember, és családosan már inkább megajándékozó, újra és újra örömet jelent gyermekei boldogságát látni, ahogyan ugrálnak, mikor megkapnak egy-egy várva várt játékot, ajándékot. És tovább idősödve, ahogyan már nincs szükség a karácsonyi ajándékokra, ahogyan már csak arra vár, hogy meglátogassák... egyre üresebbé válik az ünnep. Formalitás minden. A megszokás uralja a pillanatokat. Már fejből tudjuk, mikor mi következik, mikor min zörrenünk össze a párunkkal, mikor mi az, amit legszívesebben kihagynánk, de nem tudjuk, mert beleégett az ünnep menetébe.

Olvastam valahol, talán Pál Feri atya mondta: „Évek óta azt halljuk, hogy kiüresedett a karácsony. Az ünnepeink azonban olyanok, amilyenek mi vagyunk. Ha bennünk támadt egy hiány vagy űr, ha a mi érzékenységünk megkopott, az a karácsonyainkon is tükröződik. Ilyenkor mondjuk, hogy az ünnep mélysége már nem érhető el, csak rohanunk, vásárolunk....”

Milyen igaz. Nem az ünneppel van baj, hanem velünk! A lelkünkben van üresség. Az élet rohanásában már nem tudunk megállni és ünnepelni... talán nem is tudjuk, miért „csináljuk” az egészet. Mert jön az ünnep, mert hirdetik a reklámokban, mert tele vannak az üzletek karácsonyi „hangulattal”, mert az iskolai ünnepélyeken, a városi gyertyagyújtásokon minden erre utal, mert a Betlehemeket ezért állítják.. de belül már nincs semmi.

A megoldás? „Feltölteni az űrt” tartalommal. Újra felfedezni az egymásra figyelés örömét. Újra megtapasztalni az adás örömét. Újra meghozni a meglepetés csodáját. Újra megalkotni az ünnep békességét, melegségét, meghittségét... Újragondolni az életünk céljait, felállítani a fontossági sorrendet. És talán, még ezen felül újra kéne gondolni kapcsolatunkat Istennel! Bele kéne gondolnom, hogy mit is ajándékozott nekem az életemben. Mit jelent az, amit Jézus Krisztus tett a Golgotán. Mit jelent az, hogy testet öltött az emberért. Testet öltött értem.

Pascal, a nagy hírvétele szerint minden emberben egy Isten alakú űr van... a kérdés, hogy ezt az űrt mivel tölti ki! Lehet megpróbálni földi dolgokkal. Lehet próbálkozni világi sikerekkel, fényűzéssel, ajándékozással... de nem fog sikerülni. Csak akkor lesz teljessé az életünk, ha Isten helyét magával Istennel töltjük ki.

Kiüresedett ünnepünk akkor lesz újra tartalommal teli, ha helyet adunk benne annak, aki miatt ünnep az ünnep! Karácsonyt azért ünnepelünk, mert Isten emberré lett, hogy ez a teremtett világ megértse Isten üzenetét. Karácsony azért van, ... „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!” (Ézsaiás 9:5)

Mezei László

Napló Dr. Németh Tamás teológiai tanár gondolatairól

Az első nap

... boldog ember volt. Holnap lesz a temetése. Nehéz vele megbékélni, mert lehet, hogy a testétől elbúcsúzunk, de nem érzem, hogy eltűnt volna közülünk. Még mindig ott mosolyog előttem kerek nagy szakállával száguldozva a kis robogón, vidáman, mint boldog ember. Ő már szabad, igaz szabad volt előtte is, tipikus művész, a lelkében is. Nem bírt soha az adminisztráció rabjává válni. Az nem számított neki. Fölöttük volt szabadon, Isten lelke által.

Borbély Lajosnak hívták, és körülötte jártak a gondolataim, miközben Németh Tamás tanár urat hallgattuk a krisztusi szabadságról. Megtelt a gyülekezeti ház. Egyszerűen ledöbbsentem, olyan sokan jöttek. Vágnak az emberek és várnak valamire, várakoznak Krisztus eljövetelére, a karácsony üzenetére ismét, és egyre inkább!

Gondolkodom a rabságról, a magyar lélek rabságáról, az emberek gyengeségéről. Hányan járnak Pál apostol bilincseit hordva mindennapjaikat úgy, hogy fel sem tűnik nekik saját rab mivoltuk. Nem veszik észre, hogy munkájuk, az ötödik sörük vagy testépítési, fogyasztási kényszerük, vásárlási mániájuk, akár hét napig tartó torkos csütörtökük rabjai. De vasra vert a lelkük is, mert elég nekik a tévéből sugárzott életmód, a kampányból sugallt döntés. Elég nekik a valóságshow. Mert így is lehet emberi életet élni. Csak minek? És erre kapjuk az ígét Pál apostoltól a rómaiakhoz írt 8. levélből: „akik Krisztusban vannak, lélek szerint járnak”. Szabadon, mert a hit megszabadít. Sokféle szabadság létezik, de meghallhattuk, hogy az igazi szabadság onnantól kezdődik, mikor a test

nem küszködik, nem vagdalkozik, hanem a lélek tud uralkodni rajta. „A testem a régi, a szívem mindig új” - mesélte az idős hölgy a tiszteletesnek, és szabadnak, felszabadultnak érezte magát. Öröm sugárzott az arcán. El tudunk-e szakadni hétköznapiaink rabságából, a testi kényszerektől? Szerzetesként félre kell-e vonulnunk, vagy tudunk másképpen is szabaddá válni? A válasz az ígéből jön: szabadság Isten lelke által. Ahogy a tékozló fiú megszabadul a halál félelmétől, és visszatér atyjához, szabaddá válik a múltjától, úgy próbáljuk meg elfogadni mi is Isten kegyelmét és a fiú megszabadítását.

„Mert akik a test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival.”

Rom 8:5

A keresztyén embernek kisugárzása van! Talán ezé a szabadság érzeté. Ezt a békét és higgadtságot látom sok ember szemében, és keresem azokon, akiknek teste és a benne élő lélek harmóniában él, nem uralkodnak el a test dolgai az életén. A tisztán látás szabadságát megérdemelné mindenki.

Talán ilyen szabad ember volt Lajos barátunk is. Sohasem éreztem, hogy rabja lett volna szenvedélynek vagy munkának, mégis szenvedélyes és dolgozó emberként élt. Másként nem is ő lett volna. Krisztusba vetett hite és a hit által kapott nyugalom sugárzott belőle. Most sem hiszem, hogy elment.

A második nap

Nem tetszik a mozgólépcsős hasonlat, mégis találó. Ott állunk a mélyben, előttünk szép komótosan emelkedik a mozgó-

lépcső. Ahhoz, hogy feljussunk a felszínre, csak rá kell lépni és felvisz. De a döntés, hogy rálépünk vagy nem, az rajtunk múlik. Viszont nincs más megoldás: rá kell lépni, ha fel szeretnénk érni.

De miért is akarunk feljutni? Nem jó odalent? Egyértelmű nem a válasz. Eddig jó a hasonlat. Ugyanis mi már jártunk fent, és tudjuk mi vár ránk ott. Egyébként az emberi létet nem szívesen hasonlítom a huzatos metró alagútjaihoz. Nem is erről volt szó. Nagyon kedves történeteket hallottunk a királynő foltossá lett ruhájáról, a gyerekkor Mikulásvárásai szorongásairól vagy akár Jákob álmáról az égi lajtorjával és Istennel való találkozásáról. Felvillantak azok a pillanatok, amelyek a kis szorongásokból, apró csalásokból, csalfaságokból erednek, majd a legdurvább bűnökig is eljuthatnak. Mert mi történik a bűnös emberrel? A felolvasott ige szerint (rómaiakhoz írt 6. levél 1-11) félelmetesnek hangzik a kérdés: „Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem?” Nyugodtan tehetünk bármit, Isten úgyszólván megkegyelmez? De rögtön cáfol az ige:

„Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne? Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszttettünk, az ő halálába kereszttettünk? A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.”

Mindnyájan félünk valamitől. Sokan gondolják azt, hogy milyen jó például a főnöknek, mert őt nem fenyegeti semmi, szabadon tehet bármit, nem függ

senkitől, és szívesen lennének a helyében. A főnök is érzi ezt, és úgy is tesz, mintha semmi félnivalója nem lenne. Ki is mutatja az alatta lévő felé. Na, ő a tipikus rossz főnök! Még csak igazán neki van félnivalója vagy csak felelőssége? Mert mitől is félhet? A felelősségre vonástól vagy a végső ítélettől? Attól, hogy valamikor esetleg el kell számolni. Ma lehet, hogy még azt sem tudja kinek, de fél, mert bármikor bekövetkezhet bármilyen számonkérés.

A bűn miatt fél az ember, még attól is félhet, hogy a kimondott szóval bűnössé válik. Jó példaként hallottuk a karthauzi szerzetesek esetét, akik azért nem szólnak, mert az a szó vagy kijelentés, amely nem az Úrtól jött, igeként nem olvasható, az bűnt vagy a bűnbeesés lehetőségét hordozza magában. A keresztény hit évszázadai valóban nagyon sokszor csak erről szólnak: bűnös vagy, vezekelj, vegyél bűnbocsátó cédulát stb.. Mert eredendően bűnös az ember, sőt egyesek szerint genetikailag hordozzák egyesek bűnös mivoltukat. Pedig az ige más üzenetet hordoz. Ha találkozol Istennel, megszabadul a lelked. Isten kegyelme végtelen. Eszembe jutott Reményik Sándornak a kegyelemről írt pár sora:

„...Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.
Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.
Ez a magától: ez a Kegyelem.”
(Reményik Sándor: Kegyelem)

Eközben az előadó a kegyelem Pilinszky féle megköze-

lítését cáfolja:

„Bogarak szántják a sötétet
és csillagok az éjszakát.
Van időnk hosszan üldögelni
az asztalon pihenő lámpafényben.
Megadatott a kegyelem:
miközben minden áll és hallgat,
egyedül az öröklét működik.”
(Pilinszky János: Kegyelem)

Megerősíti, hogy nem passzív semmittevésről és nem a halálról szól az ige. Aki hisz Krisztusban, az meghalt vele együtt, és őbenne él tovább. Új életben van a Krisztus által. Olyan életben, amelyet már nem a bűn határoz meg. Mert ez a keresztség lényege. Eggyé válni az élő Krisztussal a keresztség által, és élni az Istennek. Nehéz olvasni a Bibliát! Imádkoznunk kell közben szép csendben, hogy az isteni kegyelem kiáradhasson ránk.

A harmadik nap

Sokféle dolog történt már velem az életben. Hullámok, sikerek, csalódások, reményvesztettség, ragyogás, pezsgés, féktelen mélység. Emlékszem még Köntös László előadására a felvilágosodásról. Arra a tudatállapotra, amikor egyes filozófusokon, tudósokon elhatalmasodik a tudás mámora, és úgy gondolják, hogy félreértettük a világot, és az egész nem más, mint fizikai és matematikai képletekkel leírható mechanizmus. Az egész kereszténység és a hit csupán kapaszkodó a megmagyarázhatatlan létformára, a minket körülölelő világra és erre az egészre ezután már, hogy így megvilágosodtunk, nincs is szükség. Aztán nem így lett. A kereszténység ma is él, és nem veszített semmit. Nem éppen a népszerűségéből, hanem az üzenetéből:

„Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” Rom 8:31

Nincs ennyi véletlen! Nem

létezik az, hogy pusztán a valószínűség számítás képleteiből törvényszerűen adódik az, hogy így alakulnak a dolgaim. Vagy rossz a képlet, de nagyon rossz! Ha nincs a Krisztussal való titokzatos egység, ha nincs az isteni kegyelem, akkor mindez nem így van! Pusztulás a vége. Már régen nem itt tartanék.

Hallgatom a tanár urat. Végigpörögnek bennem azok a próbatételek, amelyeket megéltem. Megerősítést kapok gondolataimban. Építész vagyok, de mégsem tudom, hogy a ház, amelyet megépítettem, sziklára épült-e. Lehetnek rajta repedések, de azért azt az ember már csak megérzi, ha össze akar dőlni! Nekem nagy segítőm volt az építkezésben. Olyan építésvezető féle. Sosem hittem azt, hogy nincs tovább, nincs folytatás, és az egész teljesen értelmetlen.

Hűvös napok járnak. Rideggé és kietlenné kezd válni körülöttünk a világ. Tudom, részben önzés, de mindig megnyugtat, amikor a közösségi ház nagytermében a téglafalburkolat agyagzárványait, a föld kiégetett szeleteit nézem, de talán azért, mert ők ott vannak benne. A tanár úr, a tiszteletes úr, mindenki, aki szép lassan megérkezett az ígét hallgatni. És ebben a borongós időben megmelegsünk egymástól, az elcsendesedéstől, a köztünk megpihenő békességtől. Énekel még a téglafal is.

Jön a Karácsony!

A harmadik nap után

Ma Úrvacsora volt. Lehet, hogy furcsa, de ma másképpen mentem ki az úr asztalához. Az úrvacsora üzenete több lett egy érzéssel. Csendes nyugalom ez, amely úgy magától van. Bennem.

Szalókyiné Kövy Lilla

Diakóniai szolgálatunk

A nyár folyamán a presbiterek, körzetgondozók egy kérdőívvvel keresték fel 70 éven felüli testvéreinket. Ezt a kérdőívet azért állítottuk össze a diakóniai bizottság néhány tagjával, hogy arról tájékozódhassunk, igénylik-e a gyülekezet támogatását az idősebb testvérek.

Megkérdeztük például, kérnek-e rendszeres látogatást, beszélgetést, igényelnek-e egyéb segítséget /ház körüli munkát, takarítást, bevásárlásban való segítséget.

Az utolsó kérdés pedig arra irányult, hogy szeretnék-e, ha működne a gyülekezetben egy "idős- kör". A több, mint 300 megkérdezettből 26-an adtak erre igenlő választ.

A kör vezetésére több személyt kértünk fel, akik szívesen vállalták ezt a feladatot. Október 5-én egy szeretetvendégségen találkoztunk először. Ezúton is köszönöm Csöréné Pör Eszter, Bódi Lászlóné, Drabant Andrásné, Horváth Béláné és Polgár Györgyné lelkes és odaadó munkáját. A csoport lelki vezetője pedig Szalainé Gubricza Emese, aki rövid áhitattal teszi színesebbé az alkalmakat, s ezúton számol be az ott folyó munkáról.

Szalayné Gubricza Emese

Korban és lélekben gazdagok

*„A legfőbb művészet tudod mi,
Derűs szívvel megőregedni...”
(németből fordította Túrmezei Erzsébet)*

Miután a gyülekezet diakóniai bizottsága elindította az idősök klubját, melyet később Korban Gazdagok Klubjának neveztünk el, izgatottan vártuk, hogy vajon van-e igény az idősödő testvérek körében erre a foglalkozásra. És van! Először kissé félénken jöttünk össze. Lassan megismertük egymást. Az első alkalommal bemutatkoztunk, és kiderült, hogy bizony mire megöregszünk, sok nehézség, gond, fájdalom rakódik a vállunkra.

Kezdetben mi magunk sem tudtuk pontosan, hogy vajon mit is várnak tőlünk, mi érdekelné azokat, akik eljöttek közénk. Azt tudtuk, hogy Igére szükség van, hiszen ez különbözteti meg összejöveteleinket a városban lévő más idősök klubjától.

Az alkalmainkon segítségünkre vannak olyan szintén nyugdíjas testvérek, akik aktív korukban idősökkel foglalkoztak: Horváth Béláné gyülekezetünk aktív tagja, Csöréné Pör Eszter az egyesült szociális intézmények volt vezetője, Polgár Györgyné nyugdíjas városi vezető védőnő, Drabant Andrásné foglalkoztató szociális nővér. Az ő ötleteik nyomán alakul ki lassan egy menetrendje a szerda délelőttöknek.

Rövid igehirdetéssel kezdünk, melyekben először foglalkoztunk azzal, hogy mit jelent tulajdonképpen az öregség az ige szerint, majd a Lélek gyümölcseiről kezdtünk egy sorozatot. Volt szó a békességről, az örömről, a szeretetről. Ami nagy öröm számunkra, hogy élénk beszélgetések alakulnak ki a felvetett gondolatok nyomán. A megbeszélés végeztével Bódi Lászlóné, Rózsika szép versekkel üdíti fel lelkünket.

Egy rövid szomorú és mégis szívet

melengető történetet hadd említsek meg. Egyik társunk mondta, hogy most ő nem tud az örömről beszélni, mert 6 évvel ezelőtt pontosan ebben az órában halt meg a férje. Próbáltuk vigasztalgatni, és elhangzott az is, hogy mégis lehet a szomorúság mellett örömmel és békességgel gondolni arra a sok-sok évre, amit Isten kegyelméből együtt tölthettek. Így próbálunk idős korunk ellenére is „egymás emberei” lenni.

Az igei útravaló után foglalkozunk hétköznapi dolgokkal is. Először tornászunk Egyszerű, idősöknek való gyakorlatokat vezényel nekünk Horváthné Irénke, mellyel megmozgatjuk beszűkült izületeinket. A mozgás után teázunk, és kötetlenül beszélgetünk. Most már szinte, mint régi barátok mondjuk el egymásnak ügyes-bajos dolgainkat. Amikor kibeszélgettük magunkat, valami foglalkozás következik. Első alkalommal, Horváthné Irénke elmondta nekünk az öregedés folyamatát, hogy tulajdonképpen mit is jelent a számunkra testi értelemben az öregség. Más alkalommal megismerkedtünk a zöldfűszerekkel, és egyes gyógynövényekkel. Egyszerű és kedves karácsonyi díszeket mutatott meg Drabant Andrásné Ilike, melyeket a következő alkalommal igyekszünk elkészíteni.

Csöréné Eszter pedig megszervezett nekünk egy adventi találkozást a Vörösmarty utcai idősök otthonának lakóival. Izgatottan várjuk ezt az alkalmat is.

Mit szeretnénk? Segíteni egymást, hogy valóban derűs, békés legyen az öregkorunk, minden idősorunkkal járó nehézségünk ellenére is. Ehhez Isten segítségét kérjük, és Tőle várjuk:

*„Taníts minket úgy számlálni napjainkat,
hogy bölcs szívhez jussunk! (Zst. 90: 12.)*

Várunk szeretettel mindenkit, 50 és 100 év között, szerda délelőtt 10 órára, aki egy kis barátságos közösségre vágyik.

Köntös László

Beiktatási igehtíretés

„A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által.” II. Timóteus 1, 14

Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet, ma azért gyülekeztünk egybe, hogy tanúi legyünk Szakács Gergely testvérünk és szolgatársunk beiktatásának a pápai gyülekezet második lelkeszi állásába. Ez az esemény nyilvánvalóan nagyon fontos mérőldkő Szakács Gergely és családjának személyes életében, s ugyancsak kitörölhetetlen esemény a pápai gyülekezet történetében is.

De mégis, ez az ünnepi alkalom túlmutat önmagán, a személyes és a közösségi történeten, hiszen a középpontban nem pusztán egy magánszemély áll. A középpontban egy igehtírető áll, akit az Úr Isten azzal bízott meg, hogy itt, a pápai gyülekezetben hirdesse az evangéliumot. A középpontban az igehtírető személyén keresztül maga az Ige áll.

Ebben a helyzetben szólít meg bennünket Pál Apostolnak ez az ismert mondata Timóteushoz. Ezt a rövid és tömör felszólító mondatot voltaképpen nem is kell magyarázni. Az egyháznak az a feladata, mondja Pál apostol, hogy az evangéliumot, a Jézus Krisztusról szóló üzenetet megőrizze. Az Ige fényében ez a mai beiktató istentisztelet is ennek a felszólításnak tesz eleget. Az egyház attól egyház, hogy egy Istentől kapott üzenet van rábízva, amelyet meg kell őrizni. Mégpedig, ahogyan Pál Apostol ebben a szakaszban néhány sorral feljebb mondja: „arra a napra”. Vagyis Jézus Krisztus visszajövetelének napjái. Mindig. Ez világos, egyszerű és érthető.

Viszont van ebben a felszólító mondatban egy burkolt állítás. Ez az állítás pedig az, hogy az az üzenet, amely Timóteusra, azaz a mindenkori egyházra van bízva: drága kincs. Tudjuk, hogy Pál apostol itt azért figyelmezteti Timóteust, mert a Jézus Krisztusról szóló tanítást, mint drága kincset, meg kell őrizni mindenféle ferdítéssel és tévtanítással szemben.

Ma, 2014-ben viszont egészen különleges helyzetben ér bennünket az az állítás, hogy az egyházra bízott üzenet drága kincs. Ez ma már magyarázatra szorul. A kor, amelyben élünk, az úgynevezett értékeket teljesen viszonylagossá tette. Ma nem az a kérdés, hogy vajon Isten

valóban kijelentette-e önmagát Jézus Krisztusban, és ha igen, hogyan, hanem az, hogy Isten egyáltalán létezik-e? Ma nem az a kérdés, hogy miként lehet üdvözülni, hanem az, hogy magának az üdvösség szónak van-e még értelmes tartalma.

Ebben a helyzetben hangzik el most és itt ez az állítás, hogy az egyházra bízott üzenet drága kincs. Ma egy olyan korban élünk, amikor a kincs az, amit az emberek annak tartanak. Nincsenek abszolút értékek. Vélemények vannak, hitek vannak, értékek vannak, kincsek vannak. Bizonyos szempontból, mondjuk az ízlések síkján tényleg gyakran így van. Hihetetlenül felgyorsult az idő, s ami tegnap még értékes volt, ami tegnap még kincs volt, ma már semmit sem ér.

Az anyukám, amikor beköltözött a sárbogárdi református öregotthonba, az öcsémnek és nekem ajándékozta féltve őrzött kincseit. Hihetetlen mennyiségű horgolt terítőt, meg nipppek garmadáját. És amikor ezeket nagy gonddal elének rakta, én otromba, amilyen szokimondó vagyok, azt találtam neki mondani, hogy „na, de anyuka, ezek csak porfogók”. Tovább nem is folytatom, el lehet képzelni.

Szóval az, hogy mi kincs, és mi nem, valóban, sok tekintetben korfüggő. Lefordítva Pál apostolnak ezt a felszólító mondatát a mára, talán úgy mondhatnánk, hogy az egyházra bízott üzenet Jézus Krisztus haláláról és feltámadásáról azért drága kincs, mert kortól független, abszolút igazság és abszolút érték. Ez alapozza meg az egyház mindenkori létjogosultságát, és semmi más.

Ugyanakkor hazudnánk, ha nem mernénk bevallani, hogy a kor, amelyben élünk, s amely az egyház által őrzött kincset is viszonylagossá tette, nincs ránk hatással. Sokszor kétségbeesve nézünk körül, amikor azt látjuk, hogy itt Európában s hazánkban is emberek milliói úgy vannak Isten Igéjével, mint én édesanyám horgolt terítőivel és nippjeivel. Kétségbeesve látjuk sokszor, hogy minden igyekezetünk ellenére, a kincs, amelyet az egyház féltve őriz, és szeretné átadni, milliók szemében már nem kincs.

Emberek milliói érzik úgy, mint Kosztolányi a Boldog szomorú dal című zseniális verse utolsó soraiban: „Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,/ A kincs, amiért porig égtem./ Itthon vagyok itt e világban/ S már nem vagyok otthon az égben.

Mélyen átérezzük Kosztolányi fájdalmát, de mégis, mai igénk üzenetének a fényében vitatkoznunk kell vele, s vitatkoznunk kell korunkkal is.

A kincs megvan. Ez ennek az Igének a mai, hozzánk szóló üzenete.

Ne tagadjuk, egy ilyen korszellemben az egyház is óriási nyomás alá kerül. Rettenetes az a tapasztalat, hogy amit mi kincsnek tartunk, sokak szemében jobb esetben már csak szép emlék, rosszabb esetben kidobni való kacat. Ekkor járhat úgy a keresztyénség, mint az a bolhapiacos, aki nem tud róla, hogy a sok kidobni való, értéktelen dologai között valódi kincs lapul. Nekem az európai és a hazai keresztyénség sorsáról sokszor ez a kép jut az eszembe. Mert egy kincset nem csak úgy lehet elveszíteni, hogy tényleg elvesztem vagy ellopják, hanem úgy is, hogy már nem tartom többé kincsnek.

Ismerős ez a helyzet is. Épp a héten olvastam egyik befolyásos internetes újságban a következőt. Érdemes idézni: "Paul Di Lucca, a Lux Dei Design egyházi »márkaépítésére« szakosodott ügynökség kreatív igazgatója a kiötlője a McMass Projectnek, melynek lényege, hogy az egyháztól elpártolt híveket a McDonald's hívogató menüivel csalnák vissza a templomokba. Ennek gyakorlati megvalósítását pedig úgy képzelem, hogy egyszerűen a következő franchise egy templomban kapna helyet. »A keresztyénség képtelen megszólítani a modernkori hallgatóságot. Az egyházközségek mentalitásából hiányzik az innováció, a designgondolkodás.« – véli Di Lucca."

Nos, nem. Nem és nem. Én is voltam már Amerikában olyan gyülekezetben, ahol az istentisztelet és az ebéd után bingót játszottak, csak azért, hogy az emberek jöjjenek a templomba. Legyenek már olyan kedvesek, s tiszteljék meg az Úr Istent, s jöjjenek, bármi áron.

Igénk ebben a helyzetben szólít meg bennünket, s amikor azt mondja az egyházra bízott üzenetről, hogy drága kincs, amelyet meg kell őrizni Krisztus visszajöveteléig, akkor azt mondja, hogy ez a kincs minden körülmények között kincs. Továbbá azt mondja, hogy az egyháznak sohasem szabad kétségbe esnie attól, ha azt tapasztalja, hogy a kor, amelyben él, nem tartja már kincsnek ezt az üzenetet.

Hogyan is lehet tehát megőrizni a drága kincset? Úgy, hogy mindig, minden körülmények között kincsnek tartjuk, s nem engedünk a divatnak, a korszellemnek, s az Ige igazságát nem attól tesszük függővé, hogy hányan értenek vele egyet. A ránk bízott kincs nem attól kincs, hogy ki mint vélekedik róla.

Ünneplő gyülekezet, kedves szolgatársam, ennek a beiktató istentiszteletnek ez adja meg az igazi súlyát és jelentőségét. Az az örömhír, hogy kincs ma is kincs, s hogy ezt az Úr Isten Rád és ránk bízta, sőt ígérete szerint képessé is tesz bennünket arra, hogy a Lélek által megőrizzük. Nekünk egy dolgunk van:

legyünk mindig tudatában annak, hogy a ránk bízott üzenet valóban kincs. Sőt, az egyetlen kincs, ami az egyházat egyházzá teszi.

Végül egy történet. Talán másfél éve, hogy itt Pápán meglátogatta a gyűjteményeket az izraeli nagykövet. Tehát egy politikus. Nagy gonddal készültünk. A kutatóterembe az asztalra tettük kitekerve a Gyűjtemények egyik féltve őrzött kincsét, egy 19. századi tóratekerceset. Nagy izgalomban odavezettük a nagykövetet, s a hatás minden képzeletünket felülmúlta. Ez az ember, mondom, egy politikus, szinte megkövült. Megváltozott a mozgása, az arca szinte sugárzott és átszellemült. Lassan, nagyon nagy tisztelettel megközelítette a tekerceset, elővette a zsebéből a sábeszdeklit, a fejére tette, s az írás fölé hajolva nagy áhítattal böngészte a betűket. Valósággal egy szent tér alakult ki körülötte. Megrendítő élmény volt. Mi meg Steinbach püspök úrral a háttérben maradtunk, pontosan érzékelve, hogy itt valami nagyon nagy dolog történik. Csak egymásra néztünk, és tudtuk, mit gondol a másik. Az európai keresztyénség nem itt tartana, ha az Írást mindig kincsnek tartotta volna...

Kedves pápai gyülekezet, és minden kedves ittlévő testvérem: legyetek mindig tudatában annak, hogy az Úr Isten kincset bízott rátok. Szeressétek, óvjátok és őrizzétek lelkipásztoraitokat. Kedves beiktatásod előtt álló lelkipásztor testvérem, és minden kedves szolgatársam: azért imádkozzunk, hogy soha ne csüggedjünk el, még akkor sem, ha sokszor azt érezzük, hogy a munkánk hiábavaló, mert a kincs, amelyet az Úr Isten ránk bízott, sokak szemében már nem kincs többé. De ez tévedés.

Az Úr Isten örökkévaló kincset bízott ránk. Ez a mi egyetlen rangunk, és méltóságunk egyetlen alapja. Az egyetlen kincset, az Úr Jézus Krisztusról szóló üzenetet, aki meghalt a mi bűneinkért, eltemették és feltámadt a harmadik napon.

Ez a kincs. Nincs más. És ez pont elég. Ámen.

Mennyei Atyánk, hálát adunk Neked azért, hogy elhívtál bennünket szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem a Te örök végzésed szerint. Hálát adunk Neked azért, hogy a Jézus Krisztusban nyilvánvalóvá lett igazságot a Lélek által felismerhettük, s ennek az üzenetnek a megőrzői és hirdetői lehetünk. Hálát adunk Neked mindazokért, akik előttünk jártak, akik megőrizték számunkra az evangéliumot, s akiknek a nyomdokaiba lépve mi is részesei lehetünk a szentek közösségének, a Te Anyaszentegyházadnak. Add, hogy az egyetlen kincsről, a Te egyházadra bízott egyetlen üzenetről soha ne feledkezzünk meg, és soha ne engedjünk e világ sokféle csábításának. Lelked által erősíts és örvendeztess meg bennünket azzal a hittel, hogy a ránk bízott kincs ma is kincs, sőt az egyetlen kincs. Adj erőt a Te egyházadnak, hogy minden ember számára hirdethesse, a kincs, amire mindenki vágyik, nem vész el, s nem csak itthon lehetünk itt e világban, hanem otthon lehetünk az égben. Ámen.

Szakács Gergely

Beiktatási igehtíretés

„Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt.” I. Timóteus 6, 12

Kedves Testvérem!

Néhány hete olvastam egy cikket Yuki Kawauchiról. Ő egy huszonhét éves japán fiatalember, teljesen hétköznapi élettel és munkával. Közalkalmazottként dolgozik egy oktatási intézményben. Hobbija a futás. Saját magát szponzorálja, nincsenek támogatói, mégis minden hétvégén maratoni futóversenyeken indul és egyre jobb időket fut. Hivatásos sportolók törekszenek arra, hogy legyőzzék. Havonta hatszáz kilométert fut, hogy edzésben tartsa magát. Ennek a japán fiatalembernek a példája bátorít arra, hogy ha egy hétköznapi emberből maratont futó, eredményeket elérő sportoló lehet, akkor mennyivel inkább képes Isten téged és engem a maga győztes bajnokává formálni. A hit nemes harcáról szóló Ige ezt a bajnökká válást mutatja meg számodra.

A hit nemes harca

A nemes jelző magyar nyelvünkben valami nem hétköznapi, az átlagból kiemelkedőt, tisztát, makulátlant, tökéletest jelent. A Károli-féle fordítás a szép jelzöt használja, a bencés fordítás a jó jelzöt. Nemes, szép, jó. Érezhető, hogy ebben valami nem hétköznapi, valami kiemelkedő, valami több van.

Az eredeti jelentés ezzel párhuzamba állítható és mégis gazdagabb, több: győzelmes. A hit győzelmes harca. Ez igazi örömhír, evangélium a számodra: a hit harca nem meddő, nem kudarcra ítélt. Nem sziszifuszi küzdelem. De nem is kérdéses kimenetelű. Egyértelműen eldöntött, győztes! Már a harc kezdetén, a harc folyamán kimondható, hogy győztes harc a hit harca. Jézus Krisztus már legyőzte a Sátánt, legyőzte a halált. Te és én Jézus Krisztus oldalán harcolunk ebben a győztes harcban! Ez ad erőt, amikor pillanatnyi kudarcot élsz meg, amikor elveszíted a lelkesedéset, motivációd, amikor belefáradsz, belefásulsz. Végül is a győztes oldalon harcolsz, akárhogy is érezd most magadat!

A harc. A hit harca. Érdekes szót használ itt Pál apostol, ami jelent harcot is, és egyben jelent küzdelmet is. Küzdelmet, ami az élsportoló

aranyéremért, győzelemét folytatott küzdelmét jelenti. Ugyanarról a harcról van itt szó, mint amikor Pál apostol a hervadhatatlan koszorúért való küzdelemről beszél. Nem e világi harc, nem e világi célokért, hanem másfajta harc, másfajta célokért. Isteni harc isteni célokért. Úgy is mondhatom, hogy saját életemen túlmutató célokért küzdök és harcolok, mint egy harcos vagy mint egy élsportoló, egy olimpikon. Istentől kapott, saját életemen túlmutató célokért küzdök és harcolok.

Ez az életemen túlmutató, isteni célokért való küzdelemből fakad, hogy maga a küzdelem, a harc jellege sem hétköznapi, nem e világi. Szellemi, lelki harcról van itt szó. Szellemi, lelki küzdelemről.

Ma reggel, mikor belenéztem a tükörbe, akkor két dolgot láttam. Az egyik, hogy meg kell borotválkoznom. A másik, hogy nem vagyok egy élsportoló alkat. Ha rátok nézek, közöttetek sem látok olimpikonokat. De ez nem is baj. Nem lehet mindenből élsportoló, az ország legjobbja. De szellemi-lelki harcos bármelyikünkben lehet. Sőt, Isten azt akarja elérni, hogy testalkattól függetlenül lelki harcossá, szellemi olimpikonná válj. Azt akarja elérni az életedben, hogy az ő bajnoka legyél. Ehhez ismerned kell a szellemi harc jellemzőit.

Szellemi harc

A szellemi harcnak, küzdelemnek négy nagyon fontos jellemzője van.

Az első, hogy a győzelem eléréséhez naponta szükséges edzeni. Egy igazi sportoló, aki bajnokságra készül, egy napot sem hagy ki az edzésből. Ha nem tartja az előre megszabott felkészülési ütemtervet, akkor veszélybe kerül a győzelme. Szellemi küzdelmedben is fontos az ütemterv betartása. Bár Jézus Krisztus oldalán harcolsz, küzdesz és a győzelem biztosítva van, mégis elveszítheted a biztos győzelmet. Elveszítheted, ha nem edzel, nem küzdesz naponta. Ezért fontos, hogy a keresztyénség számodra ne vallás legyen, amit alkalmanként gyakorolni kell. Ne is kötelességszerű edzésprogram legyen, amihez csak azért tartod magadat, mert kötelességednek tartod vagy lelkiismeret-furdalásod van, ha nem teszed, esetleg a neveltetésed miatt csinálod. Akkor fogod biztosan elérni a győzelmet, amit Jézus Krisztus biztosít a számomra, ha a szellemi küzdelem életformává válik számodra. Ha természetessé, magától értetődővé válik. Ahogy a győzelemért

küzdő sportolónak is természetes a napi edzés, a korán kelés, a megfelelő táplálkozás, az edzés utáni zuhanyozás.

Ezt erősíti meg az Ige második része is: ragadd meg az üdvösséget. Az üdvösség már most a tiéd. Nem azért kell megragadnod, hogy biztosan a tiéd legyen. Azért kell megragadnod, mert ha megragadod, akkor mást már nem tudsz a kezébe fogni. Ha a zsebemben lévő kulcsot megfogom, megragadom, akkor mást már nem tudok megfogni. Először le kell tennem, hogy szabad legyen a kezem. Ezt kell tenned az üdvösségeddel: ragadd meg, hogy mást ne fogj. Mással ne foglalkozz, ne törődj. Fókuszálj, koncentrálj az üdvösségedre, az életeden túlmutató céladra, a szellemi-lelki küzdelemre.

A második, hogy ebben a napi edzésben a személyi edződ maga a Szentlélek. Nem egyedül kell gyakorolnod, küzdened, hanem maga Isten Szentlelke segít, támogat, kísér ebben. Nem vagy egyedül, a Szentlélek társad a lelki küzdelemben.

A harmadik jellemzője a szellemi harcnak, hogy a maximumot hozod ki magadból. Ha csak fél gőzzel, ímmel-ámmal küzdesz, akkor könnyen elbuksz. Ha Hosszú Katinka vagy Gyurta Dani félig-meddig készültek volna fel a versenyeikre, akkor nem lennének úszóbajnokok, nem lennének a legjobbak. Neked is a maximumot kell kihoznod magadból szellemi-lelki küzdelmedben. Értsd jól, nem teljesítménykényszerre van szükség, hogy mihamarabb kiégj. Nem is irreálisan magas elvárásokat kell teljesítened, mert akkor mindig csalódott és elkeseredett leszel.

I t t a z odaszánásról van szó. Teljesen szánd o d a m a g a d Jézusnak! A Szentlélek arra bátorít, hogy adj bele mindent! Ne csak ímmel-ámmal, hanem teljesen, mindent odaadva, mindent beleadva a küzdelemben. Jézus nem azt kéri, hogy mindenféleképpen halj bele, legyél mártír. Ő azt kéri, hogy soha ne add fel, ne lankadj, ne veszítsd

el a lelkesedéset! Figyelj oda magadra, tartsd szem előtt az Istentől kapott célt, és akkor biztos, hogy mindig a maximumot tudod kihozni magadból.

A negyedik jellemző a csapatjáték. A szellemi-lelki küzdelem nem magányos sport. Inkább csapatjáték. Csapatjáték, amiben mindenkinek megvan a maga szerepe és feladata. Ahol mindenki ugyanolyan fontos, akármilyen szerepe is legyen a csapatban. Legyen akár esperes, főjegyző, püspök, vagy akár maga a pápa. Vagy legyen egyszerű gyülekezeti tag. Mindenkinek nagyon fontos szerepe van a csapatban! Olyan csapat Jézus Krisztus csapata, aminek az edzője a Szentlélek. Ahol a csapattagok egymást erősítik, bátorítják, segítik a győzelemre. Ahol nem önzőznek, mint egyes focisták, hanem tudnak passzolni, tudnak összezárni, ahol a küzdelemben számíthatnak egymásra.

Ez a mai ünnepi alkalom is erről a csapatjátékról szól. Nem az történik, hogy majd én vagy majd Misivel ketten lelkészek megoldunk mindent a gyülekezetben, ti pedig a lelátóról drukoltok nekünk. Ez a mai alkalom arról szól, hogy mindannyian, te is, én is, Jézus Krisztus csapatában játszunk, a győztes oldalon! Ha összefogunk, ha segítjük egymást, ha beleadunk

mindent, apait-anyait, akkor a már most megragadott biztos győzelemhez fogunk közösen eljutni!

K e d v e s Testvérem! Isten bajnokká akar téged formálni. Az ő szellemi-lelki bajnokává, aki az ő győztes oldalán harcol örökkévaló, e l n e m m ú l ó célokért. Határozd el magad most,

hogy nem a lelátóról szurkoló rajongó akarsz lenni, nem szinten tartás miatt egy kicsit edző középszerű sportoló, nem lelkes amatőr akarsz lenni, hanem mindent beleadó, mindent odaszánó, szívvel-lélekkel küzdő bajnok akarsz lenni! Ámen.

Interjú Szakács Gergely lelkipásztorral

Szakács Gergely lelkipásztor testvérünket nem kell bemutatni a Tisztelt Olvasóknak, hiszen 10 éves lelkészi szolgálata alatt nemcsak a templomba járó gyülekezeti tagok, hanem széleskörű szerepvállalása miatt az egész város megismerhette.

2004 nyarán került Pápára segédlelkésznek, 2007-től pedig beosztott lelkészként szolgál közöttünk. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy már a Református Gimnázium tanulójaként is ismerhettem.

Beszélgetésünk alkalmával először arra kértem, hogy mesélje el, honnan is származik, milyen családi, református kötődései vannak.

Édesapám Székesfehérvártól nem messze, Csóron nőtt fel. Apai nagyapám pápai származású volt, innen a családnevünk. Ő Csóron szolgált lelkészként az ötvenes évektől haláláig. Édesapám a debreceni Refibe járt. Utána Budapesten végzett orgonaépítőként és az orgonaüzemben helyezkedett el.

Édesanyám hajdúsági származású. Ő szintén a fővárosban tanult gyógytornásznak. Ott ismerkedtek meg, házasodtak össze. Őt éves koromig Pesthidegkúton éltünk. Ezt követően Móra költöztünk, ahol az általános iskolát is végeztem. Ezt követte a pápai Refi, majd a budapesti teológia.

Szüleim Móraén élnek. Húgom férjével és kislányával Gödöllőn lakik.

2004-ben diplomáztam Budapesten. A nyelvvizsgámat csak később szereztem meg, ezért 2006-ban tettem le a lelkészképesítő vizsgát. A lelkésszentelésem Csurgón volt 2007-ben.

Másoddiplomát a SOTE Mentálhigiénés Intézetében szereztem 2011-ben mint szociális és család-lelkigondozó.

- Miért, hogyan kerültél Pápára segédlelkésznek, majd beosztott lelkésznek?

Mikor végzős teológus voltam, Misi megkeresett, hogy szüksége lenne egy segédlelkészre és egy barátom engem ajánlott neki. 2004 húsvétján legációba jöttem Pápára, ami már egyfajta ismerkedés, bemutatkozás volt. Utána nem sokkal palástszerző igehirdetésre hívtak, ahol a presbitereknek is bemutatkoztam és megerősítették, hogy szeretnék, ha segédlelkész lennék a gyülekezetben.

- Hogyan érintett, hogy beosztott lelkészi státuszból a presbitérium kezdeményezésére a Pápai Gyülekezet egyhangúlag a második lelkésszé választott?

Először nagyon meglepett. Nagyon megtisztelő és nagyon jólesik, hogy megválasztottak. Ez számomra az elismerés kifejezése a presbitérium, a gyülekezet részéről. Megerősít abban, hogy jó helyen vagyok, hogy Istennek szándéka van velem ebben a gyülekezetben.

Beosztott lelkészként volt egyfajta nyitottság az életemben. Ez alatt azt értem, hogy többször is megkerestek más gyülekezetekből, a Zsinatról, egyetemi gyülekezetből. Ezeket a meghívásokat mindig mérlegeltem, átgondoltam, de nem láttam, mi az az indok, ami miatt elmennék Pápáról. A megválasztás megerősítette bennem, hogy jól döntöttem, mikor a maradást választottam.

- Mit jelent számodra a beiktatási szertartás?

A beiktatás előtt kb. egy-másfél héttel hasonló izgatottság, izgalom lett úrrá rajtam, mint az esküvőnk előtt. Ez az izgatottság azt üzent számomra, hogy maga a beiktatás a házasságkötéshez hasonló elköteleződést, felelősségvállalást jelent. Bár nem egy emberrel, hanem egy közösséggel, nem egy életre, de mégis ugyanolyan komolyan elköteleződtem a gyülekezet felé és a gyülekezet is az irányomban. Ahogy a házasságot is csak szívvel-lélekkel, teljes erőbedobással érdemes megélni, ugyanúgy a lelkészi szolgálatot is csak így érdemes.

- Az elmúlt évek alatt, a szolgálataid révén sikerült jól megismerned a Pápai Gyülekezetet. Melyik az a terület, amelyik legközelebb áll hozzád, milyen munkamegosztásban működtek Márkus Mihállyal?

Nagyon fontos számomra Misivel való munkakapcsolatunk, de nyugodtan mondhatom, szolgatársi, testvéri kapcsolatunk. Nagy értéknek tartom, hogy Misi nem főnök-beosztott viszonyban tekintett rám eddig sem, sokkal inkább partnerként, lelkésztársként. Ez a kapcsolat a beiktatással csak erősödik.

Többen is kérdezték tőlem lelkészkollégák, hogy nem akarok-e egyedül egy gyülekezetben szolgálni? Arról nincs tapasztalatom, hogy milyen egyedül egy gyülekezetet vezetni, hiszen a teológia után egyből idekerültem. Azt viszont naponta megélem, hogy ketten sokkal többet tudunk tenni a közösségért, mintha csak egy lelkész lenne a gyülekezetben. Kevésbé fenyeget bennünket a túlterheltség, a kiegészítés veszélye, és könnyebb adott problémákra közösen keresni a megoldást.

Ahogy eddig is, úgy ezután is Misi lesz a gyülekezet vezető lelkésze. Ami az én helyzetemet illeti, a beosztotti státuszomban nem szavazhattam a presbitéri gyűléseken, egyházmegyei közgyűléseken. A gyülekezeti élet minden területén Misié volt teljesen a felelősség. Most, a szavazati jog mellett, a felelősségem is változik. Például, eddig több bibliakört, kiscsoportot vezettem. Ezeknek a működéséért

végző soron Misi felett, bár én vezettem. Most teljes felelősséggel fogok tartozni ezekért a csoportokért és Misi ezekért nem lesz számon kérhető. Ez az új helyzet azt is magával hozza, hogy úgynevezett lelkeszi szabályrendeletet kell alkotnia a presbitériumnak, hogy a feladatkörök, felelőségek, munkaterületek egyértelműen megjelenjenek mindkettőnk szolgálati területében. Egyszerűbben szólva munkaköri leírást kell készítenünk.

A lelkipázkodói képzésen sok segítséget kaptam önmagam megismerésében. Megláttam, mik az erősségeim, mik a gyengeségeim. Sajnos a teológián nem sokat tanultunk a gyermekek hitoktatásáról, ebben nagyon kevés tapasztalatom van. Ezért is vagyok hálás hitoktatóinknak, akik ezt az áldozatos és sokszor nem könnyű szolgálatot végzik.

A bibliakörök, kiscsoportok vezetése közel áll hozzám. Nagyon élvezem, amikor egy-egy bibliai szakasról lehet mélyen beszélgetni, mikor megosztjuk egymással a gondolatainkat, élettapasztalatainkat. Kiemelkedő alkalmak számomra, amikor egy-egy csendesnapot, lelkipázkorlatot szervezek egy-egy bibliakörnek. Eddig minden alkalommal azt éltem meg, hogy Isten Szentlelke erőteljesen működik ezekben a kis körökben és a csendesnapokon szinte kézzelfoghatóan közöttünk van. Nagyon fontosnak tartom az igehirdetés szolgálatát. Próbálok ebben fejlődni. A vasárnapi istentisztelet, azon belül az igehirdetés, a jéghegy csúcsa. A lelkeszi szolgálat nagyobb felét, a 90%-ot más teszi ki, de ez a 10% az, mai leginkább látszik.

A lelkipázkodói szakot azért végeztem el, mert nagyon fontosnak tartom a személyek, házaspárok, családok kísérését egy-egy nehéz időszakban, párkapcsolati konfliktusokban, egyéni problémáknál. A lelkeszi szolgálat ez a területe nagyon közel áll hozzám.

- 14 évet töltöttél már Pápán a középiskolás évekkkel együtt. Életed legjelentősebb eseményei, a családalapítás is ehhez a városhoz, ehhez a gyülekezethez kötnek. Melyek ezek az események, hogyan határozzák meg a sorsodat, küldetésedet?

A házasságkötés és a gyermekeink jutnak az eszembe. Ők teljes mértékben és a lehető legmélyebben határozzák meg az életemet. Feleségem Péter-Szarka Katalin. A teológián ismerkedtünk meg. 2008-ban házasodtunk össze. Kati történelem-vallástanár szakon végzett. Az egyetem után két évig volt Németországban ösztöndíjon, vallástanár diplomadolgozatát is ott írta.

A Refi lánykollégiumában volt négy évig nevelőtanár, innen sajnos elbocsátották. A Budapesti teológián a doktori iskolát elvégezte, ennek keretében volt három hónapig Svájcban kutató ösztöndíjon. A disszertációját még nem volt módja megírni.

Az elmúlt évben szerzett pszichodráma drámaasszisztensi végzettséget a Magyar Pszichodráma Egyesületnél. Ez azt jelenti, hogy önismereti, pszichodráma csoportok vezetésével foglalkozhat.

A gyülekezetben Kati két évig vezette a Baba-Mama Kört. A gyermekeink születése előtt a Fiala Felnőttek Bibliakörének volt oszlopos tagja és segített az Alpha Kurzusban is.

Iker fiaink, Kende és Bulcsú 2010 februárjában születtek, most középső csoportosok a Szent Anna Római Katolikus Óvodában. Kislányunk, Réka Sára 2013 októberében született.

- A sokrétű gyülekezeti munka mellett mivel szeretsz foglalkozni a kevés szabadidőben?

Az első helyen az olvasás áll. A teológiai irodalomból a lelkeségi, az Istennel való személyes kapcsolatommal foglalkozó könyvek érdeklenek a legjobban. Kedvtelésből sci-fi, fantasy könyveket olvasok, ezek nagyon jól ki tudnak kapcsolni. Hasonló témájú filmeket is szeretek nézni.

Sajnos ritkán van időm a futásra, amit szintén szeretek. Felfrissít és sok feszültséget old bennem, ha néhány kilométert futok.

A nagy kedvenc, amire szintén kevés időm van, a motorozás. Néhány éve rájöttem, hogy ez egy gyerekkori álmom, amit még nem valósítottam meg. Nagy élmény számomra csak úgy nekiindulni, keresni a kanyargós, élvezetes útszakaszokat, csodálni a tájat, beszívni az erdők, mezők illatát. Izgalmasabb, élménydúsabb, felemelőbb és felszabadítóbb motorozni, mint az autóban ülni egy út során.

- Milyen terveid vannak a közeljövőben, miben kéred a gyülekezeti tagok segítségét, támogatását?

Az elmúlt egy évben minden vasárnap a bibliai célmondatunk gondolatmenete alapján választottuk a bibliai szakaszokat és magyaráztuk azokat. Ez a bibliai célmondat az egész gyülekezetnek megmutatja, mi Isten terve a következő években a pápai gyülekezettel. Sok-sok munka, erőfeszítés van emögött a mondat mögött. Több presbiterrel együtt sokat dolgoztunk azon, hogy megértsük, mi Isten akarata velünk, pápai reformátusokkal. Így született meg az a gyülekezetépítési stratégia, melynek gerince a bibliai célmondat.

Azt gondolom, hogy Istennek egyértelmű, konkrét terve van velünk. Abban számítok mindenkire a gyülekezetben – beleértve a minden vasárnap templomba járókat és azokat is, akikkel csak karácsonykor, húsvétkor találkozunk – hogy meglátják űk is Istennek ezt a konkrét célját, elfogadják és mindent megtesznek velünk együtt, hogy ez valóra válhasson. Ez gyülekezetünk jövője, és ezt tartom legfontosabb feladatunknak.

A Pápai Református Gyülekezet tagjai és egykori tanáraid nevében Isten gazdag áldását kívánom nemes terveidre, szolgálataidra, családod életére.

Mayerné Pátkai Tünde

Szakács Veronika

Alpha Kurzusra jártunk

Régóta foglalkoztatott a gondolat, hogy egy olyan csoport részese lehessen, ahol jobban megismerhetem a keresztyéniséget, Krisztust, ahol beszélhetek Istennel kapcsolatos gondolataimról, s kérdezhetek, ha esetleg valamit nem értek. S egyszer csak megláttam az egyik közösségi oldalon az Alpha Kurzus hirdetését. Már rögtön a plakát felsorolásának első mondata megragadott: „Lehetőség bárki számára, hogy a keresztyéniséget felfedezze, megismerje.”

Izgalmak közepette jelentem meg az első alkalmon. Ez kb. 2 percig tartott, amikor is kiderült, hogy más is legalább annyira izgul, mint én. Számomra meglepő módon néhányan már rögtön az elején megtaláltuk a közös hangot, s az első vacsorához már egész oldottan ültünk le. Tizennégy héten át a közös étkezés kiváló alkalmat biztosított, hogy megbeszéljük az előző héten történeteket, megtudjuk, hogy mi érdekli a másikat, mivel foglalkozik, mit szeret csinálni a szabadidejében.

Vidám pillanatok voltak a közös éneklések is. Ekkor mi is hangszert (játékdob, csörgők stb.) ragadhattunk, s kísérvé önmagunkat Istenhez énekelhettünk. Ezen dalok érdekessége az volt, hogy a zsoltároktól kicsit eltérően más dallammal, más hangvétellel magasztalták az Urat.

Majdnem minden foglalkozáson játszottunk is ahhoz a gondolathoz kötődően, amelyről épp aznap beszéltünk. Jó volt, hogy a gátlásokat oldotta, és egy

kicsit mi is gyerekek lehettünk, s játszva tanulhattunk.

Az előadások mindig egy központi téma köré épültek fel. Itt a keresztyéniséggel kapcsolatos ismeretekre tehetünk szert mindannyian. Ekkor hallhattunk Istenről, Krisztusról, Szentlélekről, Bibliáról, imádságról, a Gonoszról, a hitről. A vetítések során láthattunk videókat, megható képeket, és megszívlelendő gondolatokat. S mindez történt úgy, hogy nem akartak minket minden áron meggyőzni.

Az előadások után következett a beszélgetés, amelynek során mindenki - aki szerette volna - elmondhatta véleményét, feltehetette kérdéseit. Semmi nem volt kötelező, mégis mindenki szívesen beszélt. Jó volt, hogy el mertük mondani a gondolatainkat, fel mertük tenni a kérdéseinket, amelyek esetlegesen már régóta foglalkoztattak minket. Mindenki türelemmel és szeretettel fordult a másikhöz. Nagyszerű érzés volt megtapasztalni, hogy az Úr hétről hétre mindannyiunk életében ott munkálkodott, kérdéseket vetett fel, s válaszokat adott.

Emlékezetes marad számunkra a tatai kirándulás is, amikor is megnézhattuk a templomot, meghallgathattuk az orgonáját, s néhány anekdotáját is dr. Márkus Mihály jóvoltából. Ezután következett az utolsó előtti ebéddel egybekötött alkalom. Az étel az eddigiekhez hasonlóan nagyon finom volt. Itt is ugyanúgy zajlott a foglalkozás: éneklés, játék, előadás és beszélgetés, ami kicsit többször fordult nevetésbe a hihetetlen módon

eltűnt kávé miatt. Jó volt kicsit kimozdulni a megszokott környezetből, s ezáltal is egy közös élménnyel gazdagodni.

Kicsit szomorúan értünk meg az utolsó alkalomra, mert tudtuk, hogy ebben a formában már nem találkozunk többet. Ekkor kaptunk egy kis útravalót, hogy miként is tudjuk kihozni magunkból a legtöbbet a hétköznapi napok során. Megbeszéltük ki mit élt át az elmúlt hetek során. A csoportunk ebben a formában nem fog együtt maradni, de Istentiszteleteken, a gyülekezet eseményein biztos, hogy találkozni fogunk.

En elsősorban a keresztyéniségről szerettem volna többet hallani, de annál jóval többet kaptam. Egy közösséget, ahol beszélhettem Istenről, a gondjaimról, ahol meghallgattuk és segítettük egymást. S ez a közösség közelebb vitt a gyülekezethez is.

Hálás szívvel köszönjük ifj. Márkus Mihály Tiszteletes Úr és Böröczky Attila Presbiter Úr munkáját, segítségét, türelmét, szeretetét, amivel felénk fordultak a foglalkozások során. És mindenekelőtt köszönjük Istennek, hogy velünk volt, hogy munkálkodott bennünk, s általa hitben erősödve, megújulva fejezhettük be az Alpha Kurzust.

Következő Alpha kurzus

Következő Alpha kurzusunk 2015. február 3-án, kedden indul. Jelentkezés a Lelkészi Hivatalban, vagy a Pápai Református Egyházközség Facebook oldalán legkésőbb 2015. február 1-éig.

Reményik Sándor: Az én békességem

Ha eljönne a Csoda könnyű szárnyon,
S szívembe egyszer az a béke szállna,
Amelyre szörnyű szomszúsággal
vágynom: -
Előbb elzárnám a láda fiába.

Tűnődve rajta, hogy ez hogy esett,
Trónolnék vele a világ felett.
Nagy-óvatosan körültaogatnám:
Hogy hát igazán, igazán nem álom?
Nem riasztja el első mozdulásom?

De aztán végigvinném a világon:
Testvér, testvérem, rokonom, barátom,

Itt, itt a béke, itt van aranytálon!
Itt, itt van mindennek a megoldása,
Szűnjön szívetek szünetlen sírása!

És elrendeznék mindent olyan szépen:
Nem volna sokkal szebb az
üdvösségben.

Király Zsófia

Egy felejthetetlen hét Csurgón

Hétfő reggel indultunk el a családommal Csurgóra. Életem első, de remélem nem utolsó gyülekezeti táborába mentünk. Amikor megérkeztünk, sok-sok idegen arcot láttam. Volt köztük alig pár hónapos kisbaba, óvodás gyerek, ifis és magát „örök fiatal”-nak valló felnőtt is. Összesen 90-en voltunk a táborban, ami nekem az elején túl sok volt. A tábor komoly témája a Mission Impossible volt. Délelőttönként korcsoportok szerint foglalkozások voltak a hét témájáról. 5 nap 5 téma:

1.nap a Mennyei Atyáról volt szó, hogy Ő a mi mennyei „apucink”, és ha mindenkinek az „apucija”, akkor mi mind testvérek vagyunk. 2.nap témája a céljaink elérése és a céltévesztés volt. 3.nap a küldetésünk megfogalmazásával telt. 4.nap a kiképzés volt, ezért az egész tábor elutazott Patcára, a Katica tanya nevezetű élményparkba, ahol egy napot töltöttünk el. 5.napon pedig megvizsgáltuk azokat az erőforrásokat, amellyel Isten megajándékozott bennünket, amelyekkel küldetésünket végrehajthatjuk. Számomra az volt a jó, hogy a délelőtti nemcsak komolyak voltak, hanem még viccesek is. Sokat játszottunk, és együtt nevettünk.

Délutánonként általában szabadprogram volt: kézműveskedés, vagy sportolási lehetőség (foci, kosár, íjászat, trambulín). Akiknek pedig egyik program sem tetszett, ők kártyáztak vagy társasoztak. Zenészeink pedig gyakran átzenélték a délutánokat. A felnőtteken kívül mindenkit beosztottak egy csoportba, ahol küldetésekkel kellett teljesíteni a délutánok folyamán. Érdekes feladatok voltak, ahol számított a csapatmunka, így együtt játszottak kicsik és nagyok. 10 feladatot kaptunk, és ha ügyesen megfejtettük, akkor egy bibliai idézetet kaptunk (Apostolok cselekedetei 26:18.): „Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.” A feladatokat Mr. M-től (a Megváltótól) kaptuk. Minden nap reggel és este az áhítatokon az egész tábor együtt énekelt és zenélt. Táborunkban 10 somogyudvarhelyi gyerek is részt vett. Viszonzásul gyülekezetük meghívott bennünket egy esti áhítatra határ menti falujukba. Az áhítat után a művelődési házban vacsora fogadott minket és egy kis játék. Nagy sajnálatunkra késő estefelé vissza kellett mennünk a táborba. Két este is ifis-felnőttel összejövetel került megrendezésre. Az első estén Misi bácsi vezetésével vicces feladatok oldottunk meg vegyes csapatokban. A második estén pedig az ifisek hívták meg a felnőtteket egy Beugrás társasjátékra. Mindegyik alkalommal újabb és újabb élményeket szereztem, még úgy is, ha nem az én korosztályommal nevettem. A búcsú estén úgynevezett Görbe Tükör estét tartottunk, ahol az volt a lényeg, hogy a hét eseményeit parodizálva, de nem sértően adjuk elő. Nagyon tetszett ez az este is. Ismét sokat nevettem, jól éreztem magam. Az utolsó nap, vasárnap, a csurgói templomba mentünk. Zenekarunk az istentiszteleten nagy örömmel szolgált. A helyiek szeretettel fogadtak bennünket. Örültek, hogy ilyen sokan vagyunk és, hogy nemcsak felnőttek, hanem kisgyerekek is meg babák is részesei voltak az istentiszteletnek. Az elején még féltem, hogy milyen lesz ez a tábor, hogy szeretni fognak, vagy inkább elkerülnek. De a végére azt gondolom, hogy megannyi barátot szereztem, fiatalokat és idősebbeket egyaránt. Azokat mondhatom most a barátaimnak, akiket az elején még idegeneknek tartottam. A végére már megszoktam, hogy olyan sokan voltunk és, hogy az ebédeknél mindig nagyon hosszú volt a sor. Annyira jól éreztem magam, hogy nem is akartam elmenni a táborból, még maradtam volna egy vagy akár több hétig is. Jövőre, ha tehetem, el szeretnék menni ismét, hogy még több embert ismerjek meg, és az Istennel való kapcsolatomat is erősebbé tegyem.

Ifj. Márkus Mihály

Irány a gyülekezet életében.

2012-13 meghatározó volt gyülekezetünk jövőjét illetően. Abban az értelemben is, hogy a jelzett időszakban a gyülekezet presbitereivel olyan alkalmakon vettünk részt, amelyen gondolkozhattunk gyülekezetünk jövőjéről.

Isten Szentlelkét segítségül hívva igyekeztünk megérteni, mit akar Isten rajtunk keresztül Pápán elérni. Milyen irányba akarja vezetni a gyülekezetet az Úr.

Ezért fogalmaztuk meg először, hogy a Biblia alapján mit értettünk meg Isten akaratából.

„A Biblia alapján azért létezőnk, hogy életünkkel – szavainkkal, tetteinkkel – Istent dicsőítsük; hogy az élő köhöz, Jézus Krisztushoz járulva, lelkileg nagykorúvá váljunk, annak érdekében, hogy az Isten által rendelt helyen, felkészülve az ő szolgálatára jelenlétünkkel áldássá legyünk; hogy az evangéliumot az emberek közé vigyük, a Szentlélek indítására Isten Jézus Krisztusban megmutatott kegyelméről tanúskodjunk, hogy ők Krisztus tanítványaivá lehessenek.

Mindezek forrása, irányítója, mozgatója Isten szeretete.”

Az elmúlt év vasárnapi igehirdetéseiben igyekeztünk megvilágítani, hogy Isten valóban ezt akarja elérni rajtunk keresztül a gyülekezetünkben, illetve városunkban.

Ahogy egyre tovább léptünk a magyarázatban tárt fel Isten előttünk, hogy valóban ezekre szükség volna, és mutatta meg, hogy sajnos nagyon messze vagyunk még ettől a céltól. Annak érdekében azonban, hogy ebből a célból minél többet meg tudjunk valósítani, megfogalmaztuk azt a látást is, hogy a gyülekezetnek hova kéne „megérkeznie” öt év múlva.

Látok egy dinamikusan növekvő, XXI. századi módon megnyilvánuló gyülekezetet. Ez a közösség egész életével és szolgálatával Isten nevére hoz dicsőséget, ezáltal tagjai és a kívülállók is közelebb kerülnek a „tisza forráshoz”, Jézushoz.

Agyülekezet jellemzői:

a, láthatóan növekedik, mert...

- a tanítványi elköteleződés erősödik, melynek jelei a Bibliát ismerő, szerető és az imádság erejében bízó, azt rendszeresen gyakorló tagok növekvő száma;

- felismerve lelki ajándékaikat, egyre többen vállalnak feladatot a gyülekezet különféle szolgálataiban.

- kifele nyitott, befogadó, toleráns, különösen is az etnikai csoportok és krízishelyzetben élők felé.

b. folyamatosan megújuló, mert...

- Istennel való kapcsolatát megújító, bűnbánatot gyakorolni kész;

- Isten válaszát az adott kor emberének kérdéseire keresi;

- az adott kor embere számára érthető módon és formában fogalmazza meg Isten üzenetét (vigasztal, bátorít, útmutatást nyújt)

c, valódi közösséget (mély, bensőséges, elkötelezett kapcsolatot) megélő,

mert...

- élő kiscsoportjaiban minden generáció otthonra talál; ezek a csoportok egymással közösséget vállalva gyülekezetüket magukénak vallják.

d, a városban élők számára vonzó, látható és elérhető.

Ha végigolvassuk ezt a látást, akkor nem találunk benne semmi „extrát”. Olyan egyszerű dolgokat fogalmaz meg, mint bibliaolvasás, imádság, szolgálat a gyülekezetben az Istentől kapott lelki ajándékok szerint, elfogadó és befogadó közösség, a nehéz helyzetben levőket felkaroló; folyamatosan, Istenre nézve megújuló közösség, ahová nem elsősorban a megszokás hozza el az embereket, hanem azért jönnek, mert életük jobbításához kapnak erőt a mindennapokban. Nem „hatalmas dolgokat” vár el tőlünk az Isten, és nem „világot rengető” dolgokat szeretnénk elérni. Csak annyit, hogy gyülekezetünk élete tükrözze azt, amiért Isten életre hívta.

Ezért szeretnénk apró lépésekkel ebbe az irányba fordulni! Ezért hívjuk a kedves olvasókat is vasárnaponként templomba, hogy együtt át tudjuk gondolni, hogyan válhat valóra 5 év múlva mindaz, amit megfogalmaztunk a látásban.

Mindez CSAK akkor sikerülhet, ha mi, mint gyülekezetünk tagjai, egyre komolyabban tudjuk venni azt a küldetést, amit maga Isten adott a számunkra. Induljunk együtt, hogy elérhessünk oda, ahová Isten az ő igéje által vezet minket.

HCsD

Munkatársi csendesnap 2014 őszén

A nyár során örömmel értesültünk gyülekezetünk vezetőségének tervéről, hogy a munkatársak számára 2014 őszére csendesnapot szervez.

Református közösségünk küldetésnyilatkozatban fogalmazta meg céljait. Bibliai célunk, hogy „életünkkel, szavainkkal, tetteinkkel Istent dicsőítsük, ... hogy Jézus Krisztushoz járulva, lelkileg nagykorúvá váljunk, annak érdekében, hogy az Isten által rendelt helyen, felkészülve az ő szolgálatára jelenlétünkkel áldássá legyünk, ... hogy a Szentlélek indítására Isten Jézus Krisztusban megmutatott kegyelméről tanúskodjunk.” A gyülekezet hivatásos és önkéntes munkatársai azok az emberek, akik rendszeresen és szervezett módon igyekeznek az evangéliumot az emberek közé vinni, minél

többeket segíteni abban, hogy Krisztus tanítványai legyenek.

Bár hisszük és valljuk, hogy szolgálatunk „forrása, irányítója, mozgatója Isten szeretete”, tapasztaljuk, hogy a magunk módján – emberi eszközökkel – is lehet segíteni egymást a fenti célok elérésében. Ennek egyik lehetséges formája olyan lelki alkalmak szervezése, amelyek erősíteni próbálják „a tanítványi elköteleződést”, felismerni segítik lelki ajándékainkat, előmozdítani igyeksenek a „kifelé nyitott, befogadó, toleráns” lelkület formálódását. Mindezek mellett fontos, hogy a gyülekezet kötelékében szolgálatot vállaló testvérek valódi közösséget élhessenek meg egymással is, s érezzék: szolgálatukat a gyülekezet egészének megbecsülése és elismerése övezi.

November végi, a Bakonybéli Bencés Monostorban megrendezett csendeshétvégénkre vendégelőadókat hívtunk meg: Rideg Gyula református pszichológiai lelkigondozót és Németh Sándor pasztorál-

-kórházlelkész-pszichológiai lelkigondozó, családterapeuta-asszisztenst, akik mindketten a MRE Bethesda Gyermekekórházának munkatársai. Péntek este az általuk kipróbált és beválni látszó - s most már tudjuk: igen szórakoztató - csoportfoglalkozási módszerekkel igyekeztek „asszisztálni” tartalmas, mégis pihentető együttlétünkhöz. Szombaton a Hanula Gergő biblíatanulmányát követő előadásai témáit a csoporttagok által korábban megfogalmazott igényekhez, felvetésekhez igazították, különösen is a gyülekezethez való kötődés erősítésének, valamint a serdülőkkel való együttélés és együttműködés gondolatához. A szombati ebéd után kísértünk a közeli Szentkúthoz, ahová menet és ahonnan jövet izgalmas - és a sokszor csak felületes ismeretséget elmélyítő beszélgetések bontakoztak ki. Késő délután egy zárókörben összegeztük élményeinket, és fogalmaztuk meg egybehangzó igényünket, hogy jó lenne, sőt jó lesz a jövőben is közös programot szervezni, együtt lenni, együtt dolgozni.

Köszönjük a Gyülekezet ajándékát, hogy lehetővé tették számunkra az együttlétet és a feltöltődést! Ám igazi jutalmunk nem a külső elismerés és köszönet, hanem az a tudat, hogy Isten munkatársaivá fogadott bennünket. Együtt valljuk meg egykori református diakonisszáinkkal: „Jutalmam, hogy tehetem.”

Varga Jenő

Egy TELJES NAP a monostorban

Egy éven belül harmadszor járt Bakonybélben a pápai református gyülekezet férfiköre. Az első alkalommal a Hubertlaki tóhoz kirándultunk, majd az Oltárkőhöz másztunk fel, november elején pedig a közel ezer éve fennálló Szent Maurícius bencés monostorban töltöttünk el egy teljes napot.

Amit a társaságról tudni érdemes: havonta találkozunk, rendszerint „megmérjük magunkat” valami férfias erőpróbán, vagy épp a gyülekezet számára ajánljuk fel kétkezi munkánkat a templomban, vagy a Községi Háznál... A társulat létszáma változó, egy-egy orvosi ügyelet vagy reptéri szolgálat módosíthatja a részvételt. Az alkalmaink során nemcsak fizikailag próbálunk megfelelni a kihívásoknak, hanem egyfajta belső utat is végigjárunk. A monostorban eltöltött idő kiváló alkalom volt ez utóbbihoz.

Nyolcan indultunk péntek késő délután útnak a Pápához közeli falucska kolostorába. Szállásunk elfoglalása után vacsora következett, majd közös beszélgetés vette kezdetét, valamint társultunk az esti kompletóriumot tartó szerzetesekhez.

A szombati napon szintén több alkalommal

csatlakoztunk a sekrestyében tartott zsolozsmákhoz, az igéket pedig Szakács Gergely olvasta fel a Bibliából. A társaság mentoraként ügyködő lelkész rendkívül színvonalas diáképes bemutatókat készített olvasmány élménye alapján. Megismerhettük a férfiak négy maszkját (archetípusát): király, harcos, mágus, szerelmes. A prezentációk során a lelkész rengeteg filmet, könyvet és nem utolsósorban bibliai igehelyet ajánlott a csapat figyelmébe, melyek segítségével könnyebben ismerhetjük fel maszkjainkat. Az előadásokat rövid, egyéni elmélkedés követte, majd páronként megbeszéltük az elhangzottakat. A negyedik típus megismerése után közös értékelésre került sor, majd a vesperást követően hazafele vettük az útirányt.

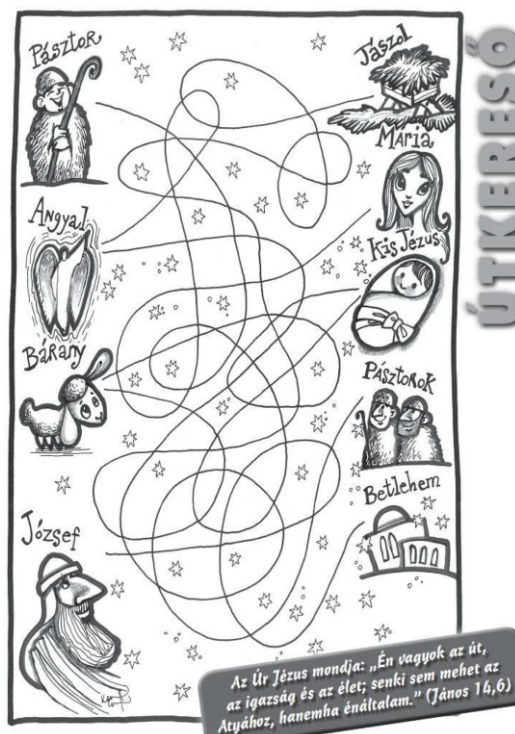
Egy teljes napot töltöttünk távol a családjainktól, a közös együttlétől fosztottuk meg őket - mondaná a kívülről - ráadásul, mindezt hétvégén...

Megállapítottuk: igaz, hogy ezúttal nem a szereteteinkkel töltöttük együtt az időt, mégis hisszük, hogy az az idő, míg a Férfikörrel a monostorban tartózkodtunk, majd családjunk javára szolgál a későbbiekben, mert az elhangzottak figyelembevételével igyekszünk jobb férjékké és családapákká válni.

Gyermekoldal

koszorú	f	a	j	á	t	é	k	k	c	h	család
fa	a	k	t	é	l	a	p	ó	s	ó	játék
ajándék	y	o	f	é	n	y	e	k	a	k	ajándék
télapó	t	s	d	e	t	u	p	í	l	é	gyertya
csillag	r	z	v	a	r	f	u	m	á	d	karácsony
fények	e	o	s	z	á	n	k	ó	d	n	dísz
hó	y	r	t	y	d	í	s	z	s	á	szánkó
	g	ú	a	j	á	n	d	é	k	j	
	k	a	r	á	c	s	o	n	y	a	
	c	s	i	l	l	a	g	b	r	i	

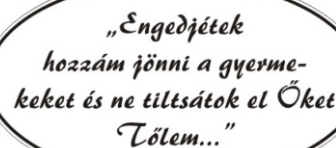
Keresd meg az elrejtett szavakat!

Találd meg, ki hová tart? A különböző útvonalakat más-más színnel jelöld!

Anyakönyvi hírek 2014. április 01. – 2014. december 01.**A keresztség sákramentumában részesültek:****Felnőtt:** Korompai András

Gyermek: Antal Ervin és Kocsis Judit fia: Levente, Gyenge Barnabás és Horváth Edina fia: Noel, Bojsza Attila Ádám és Szombathy Henrietta lánya: Julianna, Goda Zoltán és Józsa Gabriella lánya: Kata, Kiss Ádám József és Gazdag Edina fia: Dávid, Poós Szilveszter és Fehér Ildikó lánya: Liliána, Tóth Gábor és Csöre Eszter lánya: Zelma Anna, Umoren Ubong és Umoren Pribék Szabina lánya: Alena Affiong, Wölfinger Imre és Nagy Bernadett lánya: Liza, Szakács Gergely és Péter Szarka Katalin lánya: Réka Sára, Bakonyi Szabolcs és Kőmíves Nikolett fia: Kolos, Borbély Imre és Bartók Mária lánya: Luca, Pap Balázs és Németh Mónika lánya: Boglárka, Szalóky Zsolt és Horváth Tímea lánya: Panka, Varga Gábor és Lankovits Szilvia fia: Gábor, Varju Zoltán és Pandúr Eszter lánya: Zsófia, Vörös Zsolt és Molnár Csilla lánya: Anna, Horváth István és dr. Benkő Krisztina lánya: Noémi, Bolla János és Szabadkai Viola lánya: Julianna, Horváth Ferenc és Derczó Éva lánya: Csenge Panna, Somogyi László és Somogyi-Csomár Mónika lánya: Patrícia Odett, Szabadkai István és Németh Melinda fia: Kende, Szabó Imre és Kovács Georgina lánya: Dóra, Németh Balázs és Ekési Nóra lánya: Anna Nóra, Horváth Róbert és Vörös Tímea fia: Zalán, Kolozsvári Szilárd és Jana Jeworutzki lánya: Réka, Kólya Lajos és Gyűkeri Petra fia: Lajos, Szalai István és Csekes Zsuzsanna lánya: Luca, Csonka István és Laki Dorottya lánya: Dorottya, Dikken Bert és Benedek Noémi fia: Robert Jonathan Attila, Mesterházy Zsolt és Csonka Anett lánya: Adél, Fodor Attila és Németh Barbara fia: Zente, Maradics Gábor és Boros Mónika fia: Máté, Polgárdi Tamás és Visontai Vanda lánya: Panna, Varga Norbert és Bagócsi Rita fia: Gergő

„Engedjétek
hozzám jönni a gyerme-
keket és ne tiltsátok el űket
Tőlem...”

Isten áldását kérjük a megkereszteltékre, hogy növekedjenek lélekben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

Konfirmáltak:**Felnőtt konfirmandus:** Eigner János, Ignáczné Kolonics Nikolett, Kovács Valentina, Molnár Adrián**Áttérő felnőtt konfirmáló:** Varga Jenő

Ifjak: Agg Martin, Bíró Babett, Buzás Éva Mónika, Csomor István, Domonkos Anna Flóra, Gyenge Ádám, Kerpel Péter, Magasy Gréta, Magyar Eszter, Nagy Bettina, Nagy Dominik, Pitzer Dominik, Polhammer Alexandra, Róka Eszter

Isten áldását kérjük konfirmáltunk életére, kérve, hogy megtarthassa magasztos ígérétét, hitvallását.

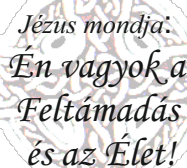
Házasságot kötöttek:

Teiszler László és Garabics Andrea, Ünnepe András és Császár Dalma, Horváth Gábor és Horváth Enikő, dr. Herczeg Barna és dr. Kovács Eszter, Nagy Attila és Varjas Csilla, Bene Péter és Kindert Kata Lívía, Petik Balázs és Peterdi Zsófia Teodóra, Császár Zsolt és Elekes Kitti, Lép Zoltán és Szilos Nikolett, Gulyás Máté Gábor és Megyeri Barbara, Kardos Gábor és Fekete Beáta, Kolozsvári Szilárd és Jeworutzki Jana, Séra Vencel és Györkös Zsanett, Tóth G. Sándor és Keller Linda, Szenkovics János és Szép Viktória

Isten áldását kérjük a fiatal pár életére, és szeretettel hívjuk őket alkalmainkra.

Eltemettük:

Pintér Imréné sz. Kovács Veronika (87), Gál Gábor (66), Ihász Istvánné sz. Császár Rózsa (84), Domonkos Istvánné sz. Szijj Ilona (77) Sándor Miklósné sz. Kiss Gizella (94), özv. Venczel Gyuláné sz. Horváth Erzsébet (95), Szalay Istvánné sz. Szűcs Erzsébet (75), Császár Sándor (94), Kiss Gézané sz. Tóth Mária (91), Czere Béláné sz. Farkas Ilona (81), Magyar Ferencné sz. Kardos Erzsébet (87), Stark Henrikné sz. Vank Etel (85), Pécsi Sándor (68), Balogh Zsuzsanna (70), Almássy Ernőné sz. Huszár Emma (86), Polgár Lászlóné sz. Adorján Vilma (93), Bánhidiné Bolla Zsuzsanna (61), Kádár Jenő József (64), Gulyás Jenő (90), Táros István (67), Boros Ferencné sz. Németh Margit (84), Kámán Györgyné sz. Horváth Ilona (75), Molnár Béla (90), Kirchknopf Edina (46), Bátyay Mihályné sz. Szabics Erzsébet (70), Papp Károly (66), Pető Dezső (65), Magyar Istvánné sz. Szalai Margit (69), Süle Károlyné sz. Oswald Erzsébet (76), Takács Zsigmond (85)

Jézus mondja:
Én vagyok a
Feltámadás
és az Élet!

Istenünk vigasztalását kérjük a gyászoló családokra, tudva, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, ha meghal is, örökké él.

TÁMOGASSA ÖN IS a Pápai Református Egyházközség gyermekek közötti munkáját!

Egyházközségünk elkötelezett amellett, hogy a gyermekek között végzett munkánk egyre színvonalasabb legyen. Ezért szeretnénk 2015-ben 12 alkalmas továbbképzést, felkészítést biztosítani a gyülekezetünkben dolgozó hittanoktatók és a gyermek-istentiszteletek vezetésében résztvevő önkénteseink számára.

A Reménység Magjai Alapítvány gyermek-tanítói képzését találtuk legalkalmasabbnak arra, hogy segítsünk munkatársainknak. (www.remaalapitvany.hu)

Úgy gondoljuk, hogy a képzés abban segíthet munkatársainknak, hogy mind a hittan órákon mind a vasárnapi gyermek-istentiszteleten az Önök gyermekei még magasabb színvonalú oktatásban részesedhessenek.

A ReMa által biztosított képzés 12 szombatot ölel fel, a hátlapon levő tematika szerint. A képzés teljes költsége 565.000 Ft valamint a 12 alkalom ebéd költsége. Ez az összeg meghaladja a gyülekezet jelenlegi anyagi lehetőségeit, ezért fordulunk Önökhöz segítségért. Tisztelettel várjuk céladományait - az egyházfenntartás és perselyadományokon túl - erre a célra.

Az adomány nagysága nincs meghatározva, minden céladományt elfogadunk.

Megajánló ívek kérhetők a lelkeszi hivatalban.

Állandó heti gyülekezeti alkalmak

vasárnap 9:20 imaközösség az istentisztelet áldásáért

vasárnap 10:00 istentisztelet (templom)

vasárnap 10:00 gyermek istentisztelet

hétfő 18:00 Forrás kör

szerda 10:00 Korban Gazdagok köre
(Immánuel Közösségi Ház)

szerda 16:00 Gyülekezeti Bibliakör
(Immánuel Közösségi Ház)

csütörtök 10:00 Baba-Mama kör
(Immánuel Közösségi Ház)

csütörtök 16:30 Kórházi istentisztelet
(kórházkápolna)

csütörtök 18:00 Felnőtt Bibliakör
(Immánuel Közösségi Ház)

csütörtök (minden 2. hét) **18:00** Alpha +
(Immánuel Közösségi Ház)

péntek (minden 2. hét) **18:00** Kincskereső

Állandó havi gyülekezeti alkalmak

hónap első kedd 9.15 és 10.00 Istentisztelet a Barát utcai idősek otthonában

hónap első kedd 16.30 Nőszövetségi Bibliaóra
(Immánuel Közösségi Ház)

hónap első szerda 10:30 Istentisztelet a Vörösmarty úti idősek otthonában.

hónap utolsó szerda 10:30 Istentisztelet a Teveli úti idősek otthonában

hónap utolsó vasárnap 17 óra (nyáron 18 óra)
Énekes-zenés istentisztelet (Immánuel Közösségi Ház)

havonta egy szombat 17 óra IFI óra

havonta egy alkalom Lámpás Csoport

havonta egy szombat Férfi Kör

Jegyesoktatás

Húsvéti számunkban már beszámoltunk a jegyesoktatási munkánkról, s a fiatalok visszajelzése is azt tükrözi, hogy jó irányba végezzük ezt a szolgálatot is.

A 2015-ben házasságot kötni szándékozók számára a jegyesoktatás időpontja: 2015. március 7. szombat és 8. vasárnap. Másfél napot töltünk festői környezetben, ami minden párt segít abban, hogy az együtt töltött idő minőségi időt jelenthessen kapcsolatukban.

Várjuk a házasulandókat a megbeszélésre és a jegyesoktatásra. Ha tehetik, kérjük, január folyamán jelezzék felénk, hogy házasságot kívánnak kötni, mert így minden fontos információt át tudunk adni időben a pároknak.

Várjuk Öket/ Várunk benneteket.

*Köszönetet mondunk minden testvérünk
adományaért, amellyel támogatta gyülekezetünk
életét, szolgálatát.*

Befizetési, támogatási lehetőségek, számlaszámok

Gyülekezeti számlaszám: Raiffeisen Bank 12085004-00102657-00100002

Református Eklézsia Alapítvány: OTP Bank 11748045-20017204-00000000

Felhívás!

Tisztelettel kérjük kedves testvéreinket, hogy **személyi adataik változásáról** (különösen is a **lakcím változásáról**) mielőtt módjukban áll, értesítsék a Lelkészi Hivatalt, hogy a változásokat átvezethessük gyülekezetünk nyilvántartásába is.

Köszönjük.

A Lelkészi Hivatal nyitvatartása:

Kedd, Szerda, Péntek: 9:00-12:00

Csütörtök: 9:00-12:00 és 17:00-18:00

Vasárnap: Istentisztelet után közvetlenül

Tel: 89/324-415

E-mail: info@papareformatus.hu

Apró segítség az Egyházfenntartás befizetésében!

Az önkéntes egyházfenntartói járulék egy összegben való kifizetése egyre nagyobb terhet jelent mindenkinek. Ezért javasoljuk, hogy akinek van rá lehetősége, bankszámlájáról állandó megbízással havi rendszeres átutalásként fizesse támogatását. Így testvérünknek sem megterhelő jövedelmének havi 1 %-nyi összegét átutalni, mi pedig folyamatosan megkapjuk az átutalt támogatást. A gyülekezeti számla, amelyre megbízását megadhatja:

Raiffeisen Bank: 12085004-00102657-00100002.

Kérjük közleményként írja fel nevét, címét és az EFJ rövidítést. Köszönjük.

GYÜLEKEZETÜNK HONLAPJA

www.papareformatus.hu

Várjuk észrevételeiket, hozzászólásaikat,
megjegyzéseiket! Keressék fel!

HONLAP! HONLAP! HONLAP! HONLAP!

A megszületett Fiú adta örömben
bővelkedő karácsonyi ünnepeket és boldog
új évet kívánunk minden kedves
testvérünknek.

Karácsonyi, Szilveszteri és Újévi alkalmak

december 24. szerda 15.00

Gyermekek karácsonya

december 24. szerda 22:00

Karácsony éjjeli istentisztelet,
úrvacsora

december 25. csütörtök 10:00

Karácsony 1. napi istentisztelet,
úrvacsora

december 26. péntek 10:00

Karácsony 2. napi istentisztelet
úrvacsora. Legátus: Tóth Cseperke

december 26. péntek 17:00

Karácsonyi Oratórium – film az
Immánuel Községi Házban

december 28. vasárnap 10:00

Istentisztelet

december 31. szerda 17:00

Óévi hálaadó istentisztelet, úrvacsora

január 1. csütörtök 10:00

Újévi istentisztelet, úrvacsora

TÁMOGASSA ADÓJA 1+1 %-val a
REFORMÁTUS EGYHÁZ és
GYÜLEKEZETÜNK ALAPÍTVÁNYA
SZOLGÁLATÁT

REFORMÁTUS EGYHÁZ

Technikai szám: 0066

REFORMÁTUS EKLÉZSIA ALAPÍTVÁNY

Adószáma: 19265104-1-19

Lapunkat ingyenesen terjesztjük református családjainknak. Bekerülési ár kb. 100 Ft.

A költségekre adományokat elfogadunk.

Írták: ifj. Márkus Mihály, Mezei László, Szalayné Gubricza Emese, Szalókné Kövy Lilla, Köntös László, Szakács Gergely, Mayerné Pátkai Tünde, Szakács Veronika, Király Zsófia, Hanula Csordás Dóra, Varga Jenő.

Grafika: WEB Szerkesztés: Kopeczky Péter

Kiadja a Pápai Református Egyházközség Felelős kiadó: ifj. Márkus Mihály lelképásztor

Készült a Floppy 2000 Kft. nyomdájában 1200 példányban. Felelős vezető: Benkő Ildikó Tel./Fax: 89/319907

